

IN DE SCHIJNWERPER

Marijke van der Pol: 'Ach joh, ik doe maar wat'

Marijke van der Pol (64) woont met man Harry Slinger (73) en hond Saar op de Allanstraat 344. Ze schrijft al 31 jaar de rubriek In de Schijnwerper. Tijd om eens de schijnwerper op haarzelf te zetten.

Hoe ben je in Westzaan terechtgekomen?

Ik kom oorspronkelijk uit Koog aan de Zaan en ging op mijn 19e studeren aan de sociale academie in Culemborg. Daarna ben ik bij Harry gaan wonen in Amsterdam, eerst op een woonboot, daarna boven café Drukwerk. Toen we twee kinderen hadden, zochten we een huis met een tuin. Op een keer hielp Harry mijn zus met verhuizen, ze ging naar Westzaan, naar een huis in de Watermolenstraat. Toen zei Harry: 'Wat een leuk dorp is dit. Staat hier niet iets te koop?' Ja, dit huis op de Allanstraat stond te koop. Harry is op een regenachtige

zondagmiddag gaan kijken. Hij parkeerde zijn bus langs de heg en liep een paar keer om het huis. Toen kwam de buurman, Janus Kat, naar buiten en zei: 'Je mag wel even binnenkomen.' Zo kwam Harry bij een boerenfamilie aan tafel te zitten. Hij was meteen verkocht.

Voelden jullie je snel thuis in Westzaan?

Ja, dat ging heel snel. Ik weet nog dat mijn zus Astrid een keer een paar Wessaners mee naar Amsterdam bracht, zodat we vast een idee konden krijgen van Westzaan. Daar stond dan de uitslag van een viswedstrijd in, of dat Roda een nieuwe trainer had gekregen. Ik vond dat kneuterige fantastisch! Alleen positief nieuws! Westzaan is ook echt een fijn dorp. We wonen in een heel leuk buurtje. De buurman en ik zwaaien naar elkaar als we tegelijk de gordijnen dicht doen. Als de lichten van je auto aanstaan, komt er altijd iemand aanbellen om het je te zeggen. Veel mensen groeten ons hier vanwege Saar, onze hond. Harry is hier geen bekende Nederlander, maar de baas van Saar.

Is alles positief in Westzaan? Of kan het nog beter?

Toen we hier kwamen wonen viel het ons meteen op: er wonen hier veel witte en behoorlijk rijke mensen. Zo'n eenzijdige bevolking vinden we een nadeel. Ik heb liever jong en oud, rijk en arm, alle huidskleuren, noem maar op. Want als je burens uit Iran komen, zie je ze als gewone mensen in plaats van als een gevaar. Ik begrijp goed dat diversiteit voor autochtone bewoners kan overkomen als een bedreiging, maar we zouden met z'n allen niet bang moeten zijn voor andere mensen. Anderzijds begrijp ik heel goed dat er Westzaners zijn die bang zijn dat hun tradities worden afgepakt. Dat zou ik betreuren. Verandering moet uit jezelf komen, het moet niet worden opgelegd. Maar het is jammer als door kortzichtigheid goede initiatieven worden tegengehouden: mensen die bij voorbaat nee zeggen tegen vernieuwing. Kijk liever naar wat je deelt en wat je samen kunt doen. Of het nu gaat om cultuur, de leefomgeving of de agrarische kant van het dorp.

Hoe kwam je bij De Wessaner terecht?

We woonden hier net een maand toen ik Jaap de Boer, de toenmalige hoofdredacteur van de Wessaner, heb opgebeld. Ik zei: 'Ik vind het een leuk blad, maar het mist iets over mensen, iets persoonlijks'. Toen zei hij: 'Ga jij dat dan maar doen.' Ik had nul ervaring, maar dat maakte hem niets uit. Ik kende niet veel mensen, daarom heb ik toen maar iemand geïnterviewd die betrokken was bij de afbouw van ons huis. Ik ging zenuwachtig naar hem toe met tien vragen. Dat werd een leuk gesprek. Inmiddels doe ik het 31 jaar. Elf interviews per jaar, dus reken maar uit hoeveel het er zijn geweest. Ik heb nooit

moeite om de hele bladzijde te vullen. Ik vind dat iedereen geschikt is voor In de Schijnwerper. Maakt niet uit of je jong bent of oud, postbode, bankdirecteur, werkloze, student, bejaarde, huisvrouw. Iedereen heeft iets interessants te vertellen. Ik probeer erop te letten dat alle groepen even veel aan bod komen: mannen en vrouwen, mensen uit Noord of Zuid, enzovoorts. Na dertig jaar wilde ik eigenlijk stoppen, maar toen had ik vorig jaar weer zo'n mooi gesprek dat ik dacht: hier doe ik het voor. Zodoende doe ik het nog steeds.

Ben je altijd journalist geweest?

Nee, van huis uit ben ik maatschappelijk werkster. Maar in de jaren 80 was er helemaal geen werk. Ik heb allerlei baantjes gehad, waaronder bij de Raad voor de Kinderbescherming en bij een wijkopbouworgaan. En toen Harry het druk kreeg met zijn band Drukwerk ben ik daar de boekingen en promotie voor gaan doen. Toen onze oudste, Bram, 1 jaar was, ben ik gestopt met werken in dienstverband. Het was voor Harry onmogelijk om een papadag te nemen, dat werkt niet bij zijn drukke bestaan. Dus ik bleef thuis toen de kinderen klein waren. Maar ik heb me nooit een dag verveeld. Ik deed van alles. Ik had een moestuin, ging fotograferen, schreef toneelstukken. Later werkte ik onder schooltijd als lokale journalist in Amsterdam-Noord, maar ik ben ook vijf jaar chauffeur geweest op een bus die kinderen naar de naschoolse opvang bracht. Dolle pret had ik met die kinderen. Dan nam ik drie keer dezelfde rotonde, en die kinderen maar gillen. Momenteel schrijf ik aan een roman. Ik bedenk

'Iedereen is geschikt voor In de Schijnwerper'

steeds weer iets nieuws en ga er dan helemaal in op. En dan kijk ik op internet wel hoe dat moet, bijvoorbeeld een drainage aanleggen. Ach joh, ik doe maar wat. Ik ben maar een prutser.

Net als Pippi Langkous denk ik: ik heb het nog nooit gedaan, dus ik denk dat ik het wel kan.

Wat vind je belangrijk in het leven?

Toen ik deze rubriek vijftien jaar deed, wilde ik deze vaste vraag laten vallen. Maar toen hoorde ik dat veel mensen dit het leukste stukje vonden, dus ben ik ermee doorgeslagen. Wat ik zelf het belangrijkste vind? Vrijheid van meningsuiting. En dat merk je pas als je dat niet meer hebt. Op het persoonlijke vlak vind ik het belangrijk dat je ernaar streeft je dromen waar te maken. Solliciteer naar die baan, durf je relatie te verbreken, schrijf dat boek, maak die wereldreis en ga ervoor. Onze kinderen Bram, Anna en Suzan doen dat tot nu toe beter dan ik toen ik zo oud was als zij. Voor mezelf leg ik de lat behoorlijk hoog. Mijn hoofd staat nooit stil. Ik moet nog dit en ik moet nog dat en ik ben al 64!

Sandra Kooke